

S. J. KINCAIDOVÁ

DIABOLIK

KRVAVÉ IMPÉRIUM

FRAGMENT

Diabolik – Krvavé Impérium

Vyšlo také v tištěné verzi

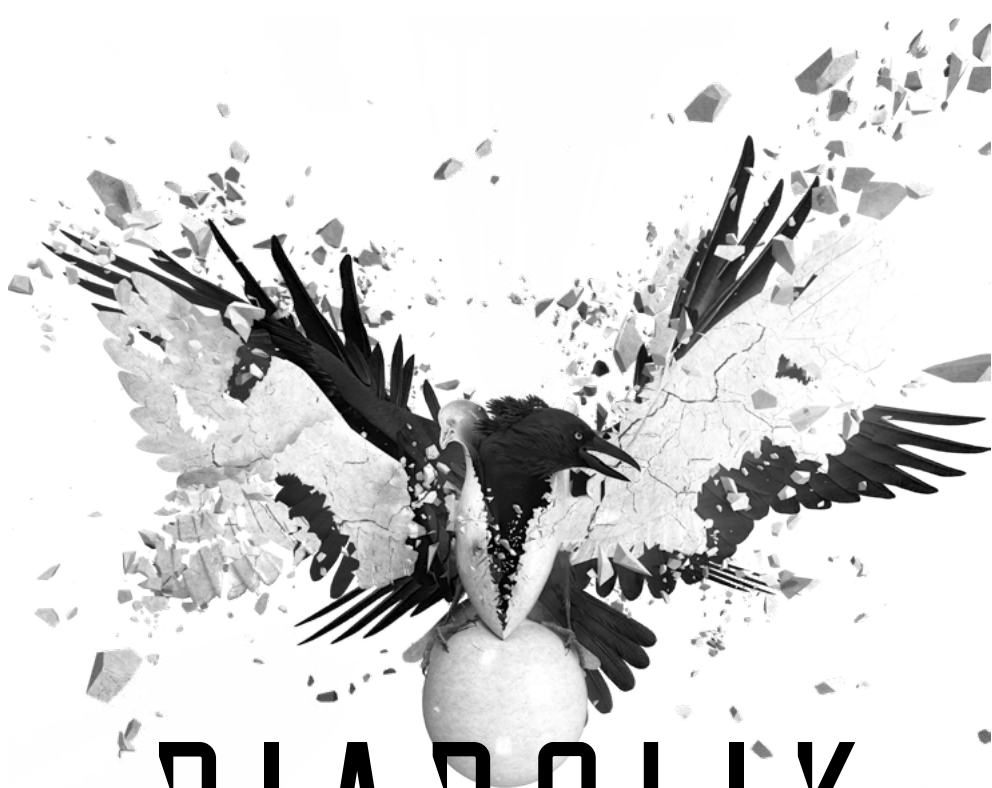
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

S. J. Kincaidová
Diabolik – Krvavé Impérium
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DIABOLIK

KRVAVÉ IMPÉRIUM

S. J. KINCAIDOVÁ

 FRAGMENT

Pro Sophii, Grace, Madeleine a Estelle –
nemůžu se dočkat, až uvidím, jak žijete svůj sen!

čtení ■ radost ■ poučení

S. J. Kincaidová

Diabolik – Krvavé Impérium

Poprvé vydalo v roce 2017 nakladatelství Simon & Schuster Books for Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, 1230 Avenue of the Americas, New York, New York 10020.

ISBN 978-1-5344-0992-7

Text copyright © 2017 by S. J. Kincaid

Jacket Illustration copyright © 2017 by Bose Collins

Z anglického originálu *The Empress*

přeložila Lucie Schürerová.

Jazyková korektura Marie Kejvalová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media, a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Číslo publikace 34 508, 1. vydání, 2018

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky

České vydání © Albatros Media, a. s., 2018

Translation © Lucie Schürerová, 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN e-knihy 978-80-253-3985-5 (1. zveřejnění, 2018)

ISBN tištěné verze 978-80-253-3878-0 (1. vydání, 2018)

ALBATROS MEDIA

NAŠEMU NEJVZÁCNĚJŠÍMU SENÁTORU

Alectaru von Pاسوبو:

Kěž světlo hvězd ozařuje všechno vaše konání. Omlouvám se za nedůstojné médium obyčejného papíru opatřeného mým rukopisem, ale neodvažuji se vám poslat zprávu přenosem. Pravděpodobně dostanete tento dopis od posla, kterému věřím, za nějakých deset až dvanáct dní ode dne, kdy byl napsán. Prosím vás, proměňte ho v prach ihned po přečtení, a pokud to bude nutné, zasvěťte posla smrti, aby byl obsah listu ochráněn. Nebude mít námitek proti smrti ve službě Živoucímu kosmu.

Je mi nesmírně líto, že vás oslovuji v době, kdy truchlíte pro svou milovanou dceru Elantru, ale je to nezbytné. Nyní jsem Vikář Primus, ale cítím, že to již dlouho nepotrvá. Jako nejpřednější helionik v ústředí Impéria jsem povinen vám zaslat svou zoufalou prosbu o pomoc!

My věřící jsme všichni znepokojeni vývojem v posledních hodinách zde na Chrysantemu. Senátoři nesoucí jméno von Pاسوبو byli vždy pevnými zastánci Živoucího kosmu. A nyní je čas, abyste ukázal, že ani vy nejste výjimkou! Náš nadpozemský Kosmos si žádá váš horlivý zápal a vaši sílu. Já brzy přijdu o své postavení, tudíž nebude v mé moci, abych jednal sám.

Znám vás jako velkého muže, senátore. Toho dne, kdy jste odsoudil senátora von Impyreana za jeho kacírský a nepatřičný zájem o vědu, jsem byl pohnut velikou radostí. Vy jste příkladně dokázal srazit rouhače odhodlané porušit posvátná tajemství našeho božského Kosmu. Celá jedna frakce Senátu usilovala zničit základy našeho Impéria ve jménu „vědy“ – a mohli i uspět, nebýt vašich slov do uší Imperátora Randevalda a vaší pevnosti při vedení jeho trestající ruky.

Musím vás proto požádat, abyste projevils svou statečnost ještě jednou.

Jako dvouhlavá zmije naši nepřátelé vycenili nový pár jedových zubů a snaží se tuto galaxii znovu otrávit. A chvějí se, když vám mám povědět, kdo je touto novou hlavou, ačkoli jste to již jistě uhl.

Je to náš mladý Imperátor Tyrus von Domitrian.

Víte, že jsem sloužil jako Vikář Primus na Chrysantemu již přes jedno století. Byl jsem hlasem Živoucího kosmu pro ty členy grandiloquy, kdo mají výkonnou moc u galaktického soudu. Dbal jsem, aby ústředí našeho Impéria zůstalo neposkvrněno oněmi zastaralými věroukami, které měly být zanechány na staré Zemi. Jsem příkladem v zachování spirituální čistoty tohoto soudu a jsem natolik jeho součástí jako kterýkoliv jiný člen grandiloquy, tudíž můžu hovořit s patřičnou autoritou. Dva domitrianští panovníci žádali o mé rady!

Ovšem mladý Tyrus se radí jinde. A toto nepíše jako starý muž, dotčený, že byl přehlédnut. Dokázal bych přijmout odmrštění, pokud bych za ním spatřoval řádné důvody, ale v čase, kdy toto píše, vím o tom, že se chystá nesvaté spiknutí. Nevím, jaká smyšlenka se bude šířit ohledně nedávných událostí, ale já vám vylíčím svou pravdivou verzi událostí při Imperátorově korunovaci, u které jsem byl osobně přítomen.

Imperátor Tyrus propašoval obyvatele Luminy – obzvláště odštěpený a pohanský typ excesorů (vy to víte lépe než kdo jiný!) – na Chrysantemum. S jejich pomocí napadl svou vlastní babičku, naši milovanou a věrnou grandée Cygnu. Sjednotil obyvatele planet proti grandiloquy, ke které sám patří, ale to byl jen nejmenší z jeho přečinů.

Zajisté jste viděl přenos z jeho projevu. Hovořil o nástupu nové éry, o znovunastolení vědy, aby se vyřešil problém zhoubného prostoru. To je směšné!

Ale já vím, kdo je tím příšerným vlivem, který tyhle myšlenky nasazuje mladému Imperátorovi do hlavy.

To stvoření, které zamýšlí pojmout za manželku.

Bolí mě, že o tomto s vámi musím hovořit, s čerstvě truchlícím otcem, ale musím: Tyrus von Domitrian zamýšlí pojmout za choť diabolika, Nemesis dan Impyrean, která zavraždila vaši dceru Elantru.

Musíte si myslet, že tato slova jsou odpornou lží. Kež by tomu tak bylo!

Nemesis měla být zápalnou obětí při korunovaci nového Imperátora. Požadovala to jeho babička Cygna a Tyrus s tím souhlasil. Namísto toho ovšem Imperátor osvobodil to stvoření Nemesis a odsoudil k smrti grandée Cygnu. Poté – a chvějí se, když si na to vzpomenu – Imperátor zabil svou babičku a vyjádřil záměr učinit z tohoto diabolika svoji Imperátorku.

Imperátorku!

Ano, čtete správně. Jen stěží to dokážu pochopit.

Diabolik, podčlověk, zrůda – bude naší Imperátorkou!

Vždy se říkalo, že mladý Tyrus je šílenec. Také se říkalo, že celou dobu předstíral šílenství, aby unikl zlovolnosti své rodiny. Inu, obávám se, že přece jen nakonec musí být šílený. Musí! My všichni víme, co jsou diabolikové zač!

Oni nejsou lidé. Nemesis dan Impyrean není osoba. Je to monstrum vytvořené za pomoci genetického inženýrství. Byla stvořena, aby vypadala jako člověk, ale není člověkem. Diabolikové jsou silnější, rychlejší a krutější než my, jediným smyslem jejich života je ochraňovat své pány. To víme. Nemesis měla být zabita v tu chvíli, kdy se odhalilo, že to není Sidonia von Impyrean, její paní, ale jen podvodnice, která se za ni vydává.

A všechno to násilí, které následovalo... Smrt vaší milované Elantry, vražda našeho Imperátora a nyní tohle...

To nelze tolerovat. To nemůžeme strpět.

Byl jsem zděšen. Odmítl jsem pomazat Imperátora, dokud lne k tomu stvoření. Jestliže přijdu o své postavení – což se zdá být pravděpodobné – bude to proto, že jsem se postavil za vás. Po tomto odmítnutí ke mně Imperátor hovořil s takovou drzostí: informoval mě, že nastává nový věk a již mě není zapotřebí. Radil jsem Domitrianům po celý svůj život, a tenhle bastard

jakési excesoroky se mnou hovoří takto! Pak objal Nemesis a políbil ji před zděšenými zraky nás všech.

Nevím, jak tomu učinit přítrž. Nevím, jak mám jednat. A tak prosím o vaši pomoc. Imperátor Tyrus von Domitrian má v plánu oženit se s Nemesis dan Impyrean. Ona je „dan“, je podčlověk. Musí být blázen, že se tou myšlenkou vůbec zabývá.

Vím, že jeho sestřenice Devineé byla zasažena brozným postižením na duchu, ale je ovšem také jedinou žijící příslušnicí rodu Domitrianů, která může převzít Tyrusovo místo. Vám, senátore von Pasusi, jakožto přednímu držiteli území v tomto Impériu, přednáším svou prosbu: postavte se proti novému Imperátorovi. Musíme ho přimět, aby uvažoval rozumně, nebo musí být nahrazen Imperátorem, který neplivá do tváře Živoucímu kosmu. Pokud nezmění přístup, a, přirozeně, nevrátí mi můj titul Vikář Primus, pak musí být nahrazen Domitrianem, který to učiní.

A než si pomyslíte, že navrhuji něco zlovolného, ještě něco vám povím: Tyrus nemá moje požehnání. Nemá požehnání celého věřícího shromáždění. A vy, senátore, víte jistě, co to znamená! Tyrus je chytrý mladík, ale posledním Imperátorem mu byl přisouzen titul První následník pouze díky rodinným třenicím; Randevald nevěnoval vůbec čas tomu, aby v něm kultivoval imperátorské dovednosti, aby ho učil vše, co Imperátor musí znát.

Tyrus von Domitrian si naprosto není vědom slabosti svého postavení. Nyní je čas udeřit.

Fustian nan Domitrian, Vikář Primus

I. KAPITOLA

Někdo mě otrávil. Poznala jsem to po prvním doušku.
A ten někdo zemře.

Rozhlédla jsem se po přeplněném přijímacím sále a doufala, že postřechnu toho proklatého idiota, který si myslel, že může otrávit diabolika. Rozhodně to nebyl první úklad o můj život ve zmatených dnech po Tyrusově korunovaci. Byl tu mladý grande Austerlitz, který se mě pokusil zaskočit v nestřežené chvíli a pobodat. Tak jsem se bavila, že jsem pár okamžiků tolerovala jeho neobratné výpady.

Připadalo mi moudré postupovat diplomaticky, proto jsem mu dala šanci. „Okamžitě s tím přestaň,“ vyzvala jsem ho a uhýbala jeho výpadům. Jenom vycenil zuby a vrhl se po mně. Ukročila jsem a podrazila mu nohy. Vykřikl a pokoušel se opět vstát – a tak jsem mu rozkopla lebku.

Uplynulo několik dní, než došlo k dalšímu útoku. Následovala fanatická mladá vikářka. Prozradila své úmysly výkřikem: „Zrůda!“ a pak se mě pokusila vtáhnout s sebou do přetlakové komory.

Vytrhla jsem se jí, odstrčila ji a srazila ji dovnitř. Dveře se za ní uzavřely – evidentně nějaký přednastavený časovač, který naprogramovala

předem – a naše oči se na zlomek vteřiny setkaly, než se za ní otevřel vstup do vesmíru a vsála ji temnota.

Když se do vesmíru posílali zločinci na popravu, čekalo se od přihlížejících, že se otočí zády a nebudou se dívat. Bylo to gesto úmyslné neúcty. Odsouzení byli tak nehodní civilizace, že nikdo nepřihlížel ani jejich smrti.

U této statečné ženy, která mě napadla, jsem pocítila podivnou touhu sledovat, jak se vznáší do neznáma. Viděla, jaký osud potkal Austerlitz, a přesto se rozhodla pro přímý útok. To je to nejmenší, co můžu udělat pro někoho tak odvážného. Existuje mnoho příslušníků grandiloquy, kteří mě nenávidí, a mnoho helioniků, kteří mnou opovrhují každyčným zbožným vláknem své bytosti, ale jen málo z nich je tak odvážných, aby podle svých pocitů jednali.

Helionici vnímají stvoření, jako jsem já, jako podlidi. Slůvko „dan“ v našich jménech znamená, že se řadíme postavením pod ně – a přesto má nyní jejich nový Imperátor v úmyslu si mě vzít. Budou muset poklekat před zrůdou. Před diabolikem.

Pokusy o vraždu mě nepřekvapovaly; spíš jejich nízká frekvence. Pouhé tři pokusy připravit mě o život v deseti dnech? Vlastně je to docela neuspokojivé.

Vítala jsem známý pocit ohrožení. Zvyšovalo to moje soustředění, srdce mi bušilo rychleji. Přejížděla jsem pohledem místnost, zatímco jsem přikládala pohár ke rtům, protože můj vrah bude jistě natolik bláhový, aby přihlížel, jak piju jeho jed.

Nicméně během pár vteřin jsem si uvědomila, že mě pozoruje příliš mnoho očí, než abych dokázala poznat, které z nich patří mému vrahovi. Mělo mi to dojít okamžitě. Vždyť kamkoliv jsem se teď hnula, všichni mě pozorovali, posuzovali, vyvolávala jsem diskuse a výměny názorů.

„Copak je to zírání nikdy neunaví?“ přemítala jsem první noc po korunovaci, když jsem postřehla nepřirozeně vysokou pozornost.

„Takhle prostě Domitriani žijí,“ poučil mě Tyrus.

Takže můj atentátník... Prostě tu je příliš mnoho kandidátů. Dav na Den omilostnění byl moc velký a nedalo se uhodnout, kdo měl v plánu

ukončit můj život. Příliš mnoho lidí, kteří mě pozorovali, si to pravděpodobně přálo učinit.

Pak jsem se setkala s povědomým párem modrých očí a Tyrus pokývl hlavou k východu, čímž mi tiše naznačoval, že se naše cesty musejí rozdělit. Byl čas na obřad, který stráví s excesory.

Sklonila jsem hlavu, že rozumím. Den omilostnění se bude slavit ve Velké heliosféře. Je to významný imperiální svátek, jeden z mála, který si klade za cíl potěšit spíš excesory, kteří žijí na planetách, než vládnoucí grandiloquy, která obývá vesmírné stanice.

V tento den Tyrus využije své právo Imperátora odpustit trest několika excesorům, kteří konvertovali k helionistické víře. Zamířila jsem k východu a věděla jsem, že se tam se mnou Tyrus setká. Když jsem procházela kolem hloučku účastníků slavnosti shromážděných před Tyrusovou sestřenicí a jejím manželem, zarazila jsem se.

Vždycky jsem si všímala těch, kdo se shromažďovali kolem Prvního následníka, což nyní byla Devineé. Byla posledním Tyrusovým přímým příbuzným, a tudíž i dědičkou jeho trůnu. V mých očích představovala největší hrozbu, které čelí. Poškodila jsem její mysl tak, že se už nikdy neuzdraví, takže sama nedokáže kout pikle, ale ostatní by ji mohli využít jako loutku. Kdyby bylo na mně, už by byla mrtvá. Bylo to ovšem Tyrusovo rozhodnutí. Byla posledním členem jeho rodiny a já jsem z ní učínila postiženou osobu. Její vraždu by považoval za zručnou.

A pak...

V tu chvíli jsem dostala nápad: v ruce držím vražedný nástroj, za který mě nikdo nemůže vinit, ani ho nikdo nedokáže vystopovat zpátky ke mně.

Rozhodla jsem se. Přistoupila jsem k jediné žijící příbuzní svého nastávajícího. Když na ni dopadl můj stín, pozvedla ke mně zamžený pohled.

„Dobré odpoledne, Vaše Eminence. Užíváte si slavnosti?“ pronesla jsem laskavě a tyčila se nad ní.

Devineé na mě tupě pohlédla, neschopná pochopit, o čem hovořím. Zdánlivě bezděčně jsem postavila svůj pohár těsně vedle jejího. Demonstrativně jsem si začala rozplétat svůj důmyslně spletený cop vlasů, které

měly momentálně kaštanovou barvu, a pak ho znovu lépe aranžovat (což nebylo nutné, vzhledem k tomu, že jsem měla chytré příčesky, které mi dokázaly vytvořit jakýkoliv účes, ale mnoho žen stejně strašně nadělalo se svými vlasy).

„Skvěle jsme si popovídaly,“ usmála jsem se na Devineé. „Musíme to někdy zopakovat.“

Pak jsem popadla její pohár a zanechala na stole svůj. A najednou, tak překvapivě rychle a snadno, to bylo hotové. Zamířila jsem ke dveřím, abych se setkala s Tyrusem, a doufala, že než obřad skončí, uslyšíme novinky – o smrti jeho nejnebezpečnějšího soka.

„Vypadáš nádherně,“ zamumlal mi Tyrus do ucha, když jsme mířili k heliosféře.

„Já vím,“ odpověděla jsem.

Oba jsme na sobě měli stříbrné, světlo odrážející hávy, protkávané žilkami tekutých krystalů. Ačkoliv já jsem dnes měla světle kaštanové vlasy a tmavější odstín pleti, Tyrus vypadal stejně jako vždycky – bledý, s drobnými pihami, bystrýma modrýma očima a světlým, ostře lomeným obočím, korunovaným rozčuchanými rezavými vlasy.

Těsně před Velkou heliosférou jsem zaváhala. Nebylo mi vlastní být nervózní, a vlastně jsem ani nebyla... Ale prostě jsem věděla, že když vejdu do Velké heliosféry a zaujmu během obřadu čestné místo, vyvolá to pobouření.

Tyrus uhodl, kudy se moje myšlenky ubírají. Naklonil se ke mně blíž a ztlumil hlas. „Dneska nebudou žádné potíže s fanatiky. Tohle se nevyšílá živě, takže můžeme případné incidenty vystříhnout. A také jsme si vypůjčili jiného vikáře. Tohle je svátek pro excesory, kteří tvoří publikum. Ti nám budou příznivěji nakloněni.“

Tím chtěl říct *mně*.

No samozřejmě. Tyrus byl zatím velmi opatrný při každém kroku své nové vlády, protože on byl přesně ten člověk, který uvažuje deset tahů dopředu, než učiní nějaký krok. V průběhu minulých týdnů jsem byla postupně uváděna do veřejného života.

Nejdřív se do galaxie promítaly krátké záběry se mnou z oné dramatické scény při korunovaci, kdy mi Tyrus přede všemi vyznal svoji lásku, objal mě a pak odsoudil k smrti svoji babičku místo mě. Můj vězeňský oděv ve vysílání pozměnili na roztomilý a vkusný háv z hadrů a moje přirozené vlasy na hřivu z měňavého zlata. Vypadala jsem jako ztracená princezna z pohádky, ne jako diabolik.

Přenos byl efektivní alespoň z jednoho pohledu: Cygně po právu přisoudili veškerou vinu za smrt zesnulého Imperátora Randevalda.

Galaxie se dočkala jenom pár okamžiků se mnou – dost na to, aby exesoři na planetách po celém Impériu začali přemítat, kdo asi jsem a jaký příběh se asi skrývá za mým objevením na veřejnosti. Tyrus věřil, že nejlepší způsob, jak připravit tajemství o jeho moc, je vrhnout na něj ostré světlo z úhlu, jaký nám vyhovuje, a beze strachu ho všem předvést, než se snažit ho skrývat. Doplnil ten první krátký střih následně tím, že mě představil jako budoucí Imperátorku – a diabolika – na svém prvním shromáždění.

Tisíce lidí se shromáždily osobně na *Valor Novus*, centrální vesmírné lodi *Chrysantema*, a zbytek míst ve Velké svatyni vyplňovali avataři zastupující osoby vzdálené celé světelné roky. Byl to největší sál na vesmírné lodi, který se užíval jen při takových příležitostech, jako když se Imperátor chystá poprvé oslovit mocné ve své říši.

Tyrus pobídl jednoho ze svých spojenců, aby zmínil otázku mého postavení, a pak mu přednesl předem připravenou odpověď: „Moje snoubenka bude symbolem nové éry, kterou tu dnes zahajujeme. Jmenuje se Nemesis dan Impyrean. Někteří budou velmi pohoršeni, že si neplánuju vzít někoho z imperiální elity. A já říkám: klidně ať jsou pohoršeni, protože Nemesis miluju víc než jakoukoliv jinou. Je to nejčestnější, nejodvážnější a nejhodnotnější kandidátka, kterou si dovedu představit na místě Imperátorky této galaxie, a já vím, že si jí také začnete vážit tak jako já.“

Předem nechal ztišit zvuk v určitých částech sálu, protože čekal vzednutí hlasů z publika. Ovšem mnoho tradičních oponentů se neodvážilo učinit nic jiného než tleskat. Tyrus při své korunovaci uvěznil některé osoby z řad helioniků. Měl v úmyslu je propustit, když už nyní jeho

babička nepředstavovala nebezpečí – za předpokladu, že jejich příbuzní v Senátu budou při tomto vysílání spolupracovat. Takže pár zbylých námitek bylo umlčeno, zatímco zvuk z těch částí, kde Tyrus mohl očekávat aplaus a nadšení, byl zesílen.

Každý hlavní protagonista galaktického média Euridyka dostal od Tyruse osobní vzkaz. Každého z nich pozdravil a jeho slova obsahovala „kódovaný jazyk“ předepisující, že mě mají na veřejnosti radostně podpořit.

Než mohly padnout další otázky, rozhovořil se o svých vysokých nadějích na znovunastolení vědy, s jejíž pomocí se dá vyřešit problém zhoubného prostoru. Tentokrát selektivně umlčel grandiloquy, aby bylo slyšet jásání excesorů. Vyslovil oba své nejskandálnější plány najednou a tím, jak doufal, rozdělil své odpůrce.

A nakonec, při poslední větě, když já sot sílil, jak se jeho první projev ve shromáždění blížil k závěru, se Tyrus natáhl, uchopil mě za ruku a přitáhl mě vedle sebe, aby mě ukázal vyparáděnou. Na rozdíl od svého běžného bezvýrazného albinismu jsem se v přenosu objevila ozdobená hřívou lesklých černých vlasů, bronzovou pletí podtrženou měňavým leskem na lícních kostech a v zářivě zlatých kaskádovitých šatech.

Nádherná žena, nikoliv diabolik. Tak jsem vypadala.

Ovšem iluze nám mohla pomoci jenom do určité míry. To jsem v srdci tušila.

A nyní jsme byli zde – při prvním skutečném testu, zda moje veřejná image byla přijata tak, jak Tyrus doufal. V publiku bylo mnoho excesorů, kteří budou, doufejme, tak užaslí svou přítomností na této velké události, že se nebudou obtěžovat řešením toho, kdo – nebo spíše co – jsem.

Vstoupili jsme s Tyrusem do Velké heliosféry. Bolestně jsem si uvědomovala každé své mrknutí, každé zachvění svých svalů. Nyní, když všichni věděli, že nejsem lidská bytost, začalo být důležité, abych působila lidštěji než kdy dřív.

Davy ve Velké heliosféře umlkly, když jsme vstoupili do posvátného sálu z démantů a křišťálu, a pak padly na kolena a přiložily si ruce na srdce, aby uctivě pozdravily svého Imperátora.

„Povstaňte,“ vyzval je Tyrus. Nikdy je nedržel dlouho na kolenou, jak to míval ve zvyku Randevald. Prošli jsme rozděleným mořem těl a Tyrus si povšiml Astry nu Amador, nervózní mladé vikářky, která pracovala pro senátora von Amadora.

Tyrus naklonil hlavu, aby Astře tiše poděkoval. S úsměvem mu díky oplátila. Byla dostatečně ambiciózní, aby si uvědomovala, že by se z ní mohl stát Vikář Primus, pokud na nás učiní správný dojem, a nahradit tak Fustiana nan Domitriana. Tyrus a Fustian byli ve sporu od korunovace, kdy mi Fustian odmítl požehnat. Fustian nebyl ochotný provést tento obřad za mé přítomnosti.

Teprve když jsem nyní pozvedla oči, abych prostudovala naše okolí, uvědomila jsem si neskutečnou sílu světla, které sem dopadalo okny, přestože mi jen slabě ohřívalo kůži. Heliosféra byla navržena tak, aby při bohoslužbách na miliony způsobů odrážela světlo. Takhle blízko k červené hyperobří hvězdě Hefaistovi nebylo k zesílení světla pro rituál omilostnění třeba žádných zrcadel.

Hefaistos byl tak veliký a jasný, že vzdálené menší hvězdy v kosmu byly úplně přesvícené. Dav by se proti jeho žhavému jasu hvězdy rýsoval jen jako siluety, nebýt zářivého pigmentu pod kůží, který jim vykresloval rysy jako zřetelný reliéf. Žádné z tváří jsem nepoznávala.

Stáli jsme sami v nejvnitřnějším kruhu, zatímco vikářka Astra začala rozmisťovat posvátné kalichy po sálu.

Excesorští vězni se plazili dovnitř jako tichý had. Všichni ve vězení konvertovali k helionistické víře a patřili ke šťastnému tuctu, který bude letos omilostněn odměnou za své pokání.

Tyrusova role při tomto obřadu byla jen malá. Pokročil vpřed a muži i ženy před ním poklekli, odhalili své žalostně holé hlavy, na kterých si oholili vlasy, aby dali najevo příslušnost k nové víře. Pronesl krátkou omilostňovací formulí a pak už pokračovala vikářka.

Astra se pohybovala mezi konvertity a pomáhala jim svléknout oblečení. Pak každého z nich vzala za ruku a dovedla k oknu tak, aby na něho dopadalo světlo posvátné hvězdy. Nazí muži a ženy se přitiskli k oknu,

rozpřáhli ruce, roztáhli prsty a vstřebávali světlo každým čtverečním centimetrem kůže.

Tyrus mě uchopil za paži a jemně mě pobídl – ustupovali jsme stále více dozadu, zatímco vikářka upravila optiku, aby do svatyně dopadalo ještě více světla.

Pak se světlo stalo tak jasným, až mě téměř bodalo do zornic. Bílé světlo hvězdy mě tolik pálilo v očích, až jsem instinktivně zvedla ruku, abych si zaclonila zrak. Slyšela jsem zašustění, jak všichni učinili to samé. Pak následoval žár – silná, příšerná vlna žáru, která z nás vysála všechnen vzduch a spalovala mi kůži – a já jsem pochopila, že ten žár je příliš velký.

Něco bylo špatně.

Omilostnění muži a ženy se plazili od oken, jejich tmavé siluety se svíjely a jejich příšerný křik protínal vzduch. Vikářčin oděv prudce vzplál a kalichy s olejem chrlily sloupce dýmu.

Uvědomila jsem si několik věcí najednou: plameny, stovky těl kolem a jediný východ.

Tohle je smrtelná past.

2. KAPITOLA

Zareagovala jsem pohotověji než všichni ostatní. Dřív, než jsem stihla zformulovat vědomou myšlenku, svírala jsem Tyruse v náručí a pak jsem ho přehodila přímo přes hlavy lidí, kteří stáli mezi mnou a východem. Takovou sílu jsem neměla od chvíle, kdy mě upravili na velikost normální ženy.

Skákala jsem přes hlavy lidí, kteří se nyní začínali hýbat, otáčet, reagovat, křičet. Pohybovali se pomalu, jako v bažině, ale já jsem kolem nich proletěla jako šíp. Tyrus sotva stačil nabrat rovnováhu a už jsem byla u něj – nedokázal by mě zarazit, ani kdyby se snažil.

Vyběhli jsme z nyní pálícího se a dusivého ovzduší posvátného sálu a za námi vzplály plameny. Masa těl, kterou jsem předběhla, se nyní valila ke mně a plnila vzduch výkřiky, jekotem a dusotem prchajících nohou.

Lidská vlna vyplivla první šťastlivce. Další se drali k východu a pak ho ucpávali ještě víc, paže, nohy a hrůzou stažené tváře vyplňující každou skulinku. Pak ta zácpa a hysterie vyústily v hrůzoplňné výkřiky, když lidé zjistili, že se nemůžou hnout.

Tyrus ukázal na jednoho excesora. „Zavolej pomoc! Řekni každému plavidlu v okolí, aby vyslalo zdravotní roboty!“ Pak se vrhl k ucpaným dveřím.

Uvěznění lidé se k němu natahovali.

Vyrazil vpřed a snažil se je osvobodit. Odsunula jsem bezcitnou myšlenku, že na jejich místo se hrnou davy dalších, a přidala se k němu v jeho úsilí vyprostit lidi ven. V panice mi zatínali prsty do paží, ale bylo obtížné je navzájem od sebe odtrhnout. Ti, které jsem vytáhla, nijak neuvolnili zácpu ve dveřích, aby mohli uniknout i ostatní. Na jejich místo se okamžitě drali další, a tak zůstávali uvěznění všichni. Pak jsme přece jen začali činit pokroky a z mezer začal unikat temný dým zevnitř heliosféry, ale za jakou cenu. Natahující se ruce už se mi nezatínaly do paží, už se nezatínaly do ničeho...

Křik utichal a pak zmlknul úplně a velká hromada lidí nyní měla modré rty a skelný pohled.

Dlouho poté, co zdravotní roboti prohlédli některé z těch, co jsme vytáhli – a zjistili, že oživovací pokusy jsou marné – pokračoval Tyrus v práci a vytahoval ven další. Já jsem se stáhla a vyšetřovala přeživší. Jeden zdravotní robot ke mně pospíšil a neutralizoval účinky záření.

Nakonec jsem položila ruku Tyrusovi na rameno.

Ruce mu poklesly k bokům.

Otočil se a těma svýma modrýma očima přejížděl ty, kteří se zachránili. Rty se mu přitom tiše pohybovaly, jako by je počítal.

„Jak se tohle mohlo...“

Tvář měl ušpiněnou od popela. Rukou si projel vlasy, čímž je rozcuchal a zašmudlal.

Také k němu přihučel zdravotní robot a začal ho přejíždět červeným paprskem a neutralizovat radiaci.

„Udělal jsi všechno, co jsi mohl,“ těšila jsem ho.

Vypadal naprosto v šoku. „Nechápu, co se to stalo.“

I já jsem přepočítala ty, kteří to přežili. Pouhých osmnáct. V heliosféře jsou jich ještě stovky. Mrtví byli povětšinou služebníci a zaměstnanci grandiloquy. Někteří se vzájemně objímali, jiní leželi na zemi na zádech... nebo tam, kam spadli, když zemřeli. Popáleniny zanechaly na ošklivě rudé

kůži puchýře. Zahleděla jsem se na robota, který se vznášel nad chlapcem zvracejícím vlivem radiace vkleče na všech čtyřech.

Přiletěli k nám další zdravotní roboti, ale jejich počet – pouhý tucet – byl znepokojivě nízký. Tyrus přece tomu excesorovi řekl, ať jich zavolá co nejvíc. Zdravotními roboty by se to tu mělo jenom hemžit, jakmile systémem zaznamenal poruchu.

A porucha...

Otočila jsem se a zahleděla se znovu zmateně do sálu. Bylo to, jako by hvězda zasáhla přímo do Velké heliosféry a spálila nás. Bylo to katastrofální selhání, které servisní roboti měli zaznamenat mnohem dřív, než došlo k tomuhle.

Pak mě napadla hrůzná myšlenka: *Helionici budou na tohle poukazovat. Budou tvrdit, že to je trest od Živoucího kosmu.*

Hvězdy jsou vyjádřením vůle božského Kosmu – a existuje snad výraznější způsob, jak ukázat svou nespokojenost? Dokonce i já jsem při té myšlence pocítila pověřivé zachvění.

Nedokázala jsem říct s jistotou, jestli věřím v Živoucí kosmos, ale věděla jsem, že Kosmos nevěří ve mě. To mi tvrdil každý vikář.

Když jsem se obrátila k Tyrusovi, měl vytažené svoje imperiální žezlo a prostě na něj hleděl.

„Myslím, že jsem to udělal já,“ řekl tak tiše, že jsem jenom stěží postřehla jeho slova.

„Tyrusi...“

Ale teď jsme nemohli mluvit. Už tu byli političtí spojenci a odpůrci, kteří se přihrnuli na *Valor Novus* při prvním náznaku tragédie, byla tu mrtvá těla, s nimiž bylo třeba nějak naložit, a rodiny, které bylo zapotřebí uvědomit. Ucouvla jsem, aby sluhové mohli odnést mrtvé, a patou jsem narazila na cosi pevného.

Pohlédla jsem dolů.

Ležela tam mrtvá dívka. Kůži na pažích měla posetou ošklivými puchýři a otevřené tmavé oči zíraly do stropu oním kalným upřeným pohledem mrtvých...

Sidonia.

Zamrkala jsem a nebyla to ona. Nebyla.

Přesto se mi její duch probudil v mysli a připomněl mi, že ona již nikdy nebude v tomto vesmíru existovat. Kdykoliv jsem se nad tím zamyslela, připadala mi galaxie temná a prázdná. Zhluboka jsem se nadechla páchnoucího vzduchu, abych se udržela v přítomnosti. V tu chvíli jsem zaslechla slova, která kdosi šeptal Tyrusovi.

Další tragédie. Ta, kterou jsme zmeškali.

„...myslí, že to byl jed...“

Obrátila jsem k nim hlavu. *Prosím...*

„Salivar je mrtev?“ zeptal se Tyrus.

Ne. Ne, *ne*.

To je manžel Devineé. To on vypil to víno.

Ona žije. Ona nás *pořád* ohrožuje.

Minula jsem svůj cíl.

Celý měsíc jsem byla uvězněná na samotce a očekávala smrt z Tyrusových rukou. Ten měsíc jsem strávila tím, že jsem se nenáviděla za to, jak po něm stále ještě toužím, přestože jsem si byla jistá – tak jistá – že on byl strůjcem Sidoniiny smrti. A on věděl, že tomu věřím.

Přestože přemohl svoji babičku a vynutil z ní přiznání, jak mě podvedla, přestože jsme se políbili před těmi nejmocnějšími členy Impéria...

Byl mezi námi stále ještě stín nedůvěry.

A já jsem stále ještě měla ony zrádné pochyby.

Těšila jsem se i děsila večera, který jsme plánovali strávit po Obřadu omilostnění spolu úplně sami, protože imperátorské povinnosti ho nyní tak zaměstnávaly, že to měl být náš první čas jen pro sebe.

Nyní k tomu nedojde.

Ti mrtví většinou zahynuli na zranění způsobená ušlapáním, nikoliv popálením hvězdou. Vikářka senátora von Amadora byla mrtvá.

A když Tyrusovi sluhové začali vyšetřovat, zjistili, že mezi oběťmi byl i člověk, který plánoval mou smrt. Ukázali nám záznam, jak otrávil pohár.

Sledovali jsme s Tyrusem nahrávku shromáždění grandiloquy předtím, než jsme odešli... viděla jsem se, jak procházím davem, ohlížím se na klopytajícího muže zavěšeného do svojí ženy... a mezitím mi grande jedné menší odnože Rothesayů nalil několik kapek jedu do nápoje.

„Tak tohle se mu tedy vrátilo,“ poznamenala jsem, když jsem poznala jeho obličej mezi mrtvými. Cítila jsem, jak na mě Tyrus upírá pohled, a dodala jsem: „Vůbec jsem netušila, že můj nápoj byl otrávený. Když si uvědomím, že jsem ho bezděčně poslala dál...“

„Ano,“ odpověděl Tyrus významným hlasem. „Jsem si jistý, že to je hrozné vědomí.“ A svým sluhům dodal: „Rozhlaste, že tento grande otrávil Salivara. Nemesis z toho vynecháme.“ Pohledem se vrátil k nahrávce a gestem přikázal ji přehrát znovu.

„Co se děje?“ zeptala jsem se tiše.

„Vyslechněte i tohoto muže,“ prohlásil a ukázal na toho, který klopytl a upoutal moji pozornost, zatímco mi kořenili nápoj. „Vyděste ho, pokud budete muset. Přesvědčte se, jestli to nebyla záměrná pomoc.“

„Dobrá úvaha,“ pochválila jsem Tyruse s úsměvem.

Ale on mi ho nevrátil. Znovu hleděl do seznamu mrtvých z Velké heliosféry.

Vrátili jsme se s Tyrusem na *Heru* podle plánu, ale v oněch ukradených hodinách nebyla žádná rozkoš. Daroval mi tuto grandiózní loď navrženou pro jeho babičku; byl to zasnubní dar – domitrianská loď pro budoucí Domitriana.

Nyní jsme spolu seděli v ohromné jantarové komnatě, kterou Cygna plánovala upravit na nákupní promenádu. Byla zde fontánka plnicí potůček, který meandroval zahradou bronzových stromů a květin.

Seděli jsme s Tyrusem sami uprostřed té veliké promenády znějící ozvěnou. Sáhl si k pochvě u pasu a vytáhl tyč z palladia. Stačí mávnout prsty a její konec se změní v šest ostrých hrotů.

Imperiální žezlo. Od korunovace jsem Tyruse několikrát přistihla, jak na něj hledí s podivnou intenzitou. Vypadalo jenom jako ozdobná tyč,

ale skrýval se v ní mocný nástroj. Bylo to zařízení, které z Domitrianiů učinilo nejmocnější rod v galaxii.

„Co je to?“ zeptala jsem se ho nakonec.

Přesunul pohled ke mně. „Předpokládám, že víš, co to je?“ A když jsem přikývla, pokračoval: „Dostal jsem ho stejně jako všichni ostatní imperátoři. Můj strýc zemřel. Já jsem nastoupil na trůn.“ Zdvihl dlaň a přidržel ji nad šesti hroty. „Ty hroty mi pronikly kůží a odebraly vzorek krve. Rozpoznaly mě jakožto Domitriana a tahle věc se stala mým žezlem. A spolu s vlastnictvím toho žezla jsem se stal vlastníkem Chrysantema. Každický jednotlivý stroj je nyní pod mojí kontrolou.“

A nešlo jenom o každý stroj na Chrysantemu. Jednalo se o každý stroj do vzdálenosti několika světelných let, dokonce i některé dost vzdálené na druhé straně Impéria. Imperátor je ovládal všechny. Tohle byl důvod, proč byli Domitriani vládnoucím rodem.

„Ne každý Domitrian s tímhle umí zacházet,“ pokračoval Tyrus. „Moje praprababička Acindra dokázala vydávat příkazy strojům pouhou myšlenkou, ale můj strýc byl... neobratný. Musel činit gesta rukou. Vokalizovat svůj příkaz. Byl jsem si jistý, že to určitě svedu lépe.“

Ještě jsem ho neviděla žezlo použít. „A jak ti to jde?“

Tyrus se na mě zahleděl. „Nemesis,“ odpověděl velmi tiše, „nedokážu ho přimět, aby cokoliv udělalo.“

Nevěřicně jsem na něj hleděla.

„Cože?“

Pokrčil rameny a pronesl do vzduchu: „Potřebuju, aby sem hned přišel bezpečnostní robot.“

Čekali jsme.

Nic.

„Ach,“ ulevila jsem si.

„Pokoušel jsem se vyhnout se jeho používání na veřejnosti, dokud na to nepříjdu,“ pokračoval. „Tohle je velký problém, Nemesis. Tohle žezlo není jenom způsob, jak ovládat stroje. Sjednocuje Chrysantemum. Tohle je důvod, proč dva tisíce jednotlivých lodí tvoří jednu obří superstrukturu.“

Sevřel pevně ruku kolem žezla. „A proto může drobná strukturální nestabilita vést ke katastrofě ve Velké heliosféře. Jediní servisní roboti, kteří mohli být zmobilizováni k opravě té poruchy, byli ti, kteří již byli na palubě lodi. Ale ta porucha vyžadovala stovku servisních robotů, nejenom hrstku.“

„Tak to se dneska přihodilo,“ zamyslela jsem se. „A proto zdravotní roboti přiletěli, až když jsi je nechal zavolat.“

Přikývl. „Nedokážu ovládat žádné z těch strojů, a právě teď sedíme na jedné lodi mezi dvěma tisícovkami jiných lodí, které k sobě nic nepojí. Neexistuje síť, která by vytyčila potenciální problémy, jež je třeba napravit, a přerozdělila by servisní roboty na ta nejpotřebnější místa. Tu heliosféru by opravili dávno předtím, než se porucha projevila, zvláště takhle blízko k hyperobří hvězdě. Tohle se nemělo stát. Servisní roboti nekonají svoji práci a externí bezpečnostní roboti jsou offline... Tohle je velmi závažný problém.“

Uvědomila jsem si další bezpečnostní dopady celé situace.

„Tyrusi, myslíš, že ostatní si uvědomují, že nad stroji nemáš kontrolu?“

„Myslím, že po dnešku to bude přímo bít do očí.“

Pokud Tyruse neposлуouchají bezpečnostní roboti, pokud nemá kontrolu nad každou lodí v tomto hvězdném systému, tak... je stejně zranitelný jako předtím, než se stal Imperátorem.

Vlastně ještě zranitelnější, protože nyní je výrazným terčem.

„Kdyby na tebe chtěl kterýkoliv nepřítel zaútočit,“ uvědomila jsem si, „nebo na nás, udělají to teď. To se mi snažíš říct.“

Tyrus přikývl.

Čelili jsme mnoha hrozbám, ale jeden muž představoval největší hrozbu ze všech.

Nebyl to jenom nejmocnější ze všech senátorů a vůdce helionistické opozice vůči všemu, co Tyrus zamýšlel učinit – byl to také otec dívky, kterou jsem nedávno zabila.

„Jak dlouho může trvat, než se o tom senátor von Pasmus doslechne?“ zeptala jsem se Tyruse.

Otevřel ústa, aby mi odpověděl – a v tu chvíli začala jeho palladiová rukavice vibrovat příchozím přenosem. Obrátil ruku, abych viděla odesílatelovo jméno, a mně to bylo jasné dřív, než jsem se podívala.

„Moc dlouho ne,“ odpověděl Tyrus se sardonickým úsměvem. A pak přijal přenos od senátora von Pasuse.

3. KAPITOLA

Když jsem naposled viděla senátora von Pasuse, přijal vzhled důstojného staršího, možná v úmyslném kontrastu vůči svojí dceři Elantře, kterou si přál provdat za Tyruse. Většina grandiloquy využívala možnosti falešného mládí, ale někteří občas přijali některé znaky stárnutí, buď aby se odlišili vzhledem, nebo – pravděpodobněji – aby měli autoritu u excesorů na svých planetách. Obyvatelé planet neměli žádný přístup ke zkrášlovacím robotům, a tak spojovali viditelný věk se zkušenostmi. Pasus se proto nezdál být příliš starý, ale měl šedivé vlasy a krátkou bradku.

Nyní se před námi objevil v holografické podobě a ony dřívější znaky vyššího věku postrádal. Vlasy měl tak černé, až jako by pohlcovaly světlo, modré oči měl jasné a z tváře mu zmizely vrásky, takže měl rovnoměrné a čistě řezané rysy, z nichž číselná přesnost zkrášlovacího robota, který se mu snažil dodat ani ne tak na přitažlivosti, jako na důstojnosti.

Poklesl na kolena s lehkou elegancí a pak stejně rychle vstal. „Vaše Nejvyšší Jasnosti.“

Ustoupila jsem, abych se neobjevila v holografickém obrazu na Pasusově konci.

„Senátore,“ pozdravil ho Tyrus ledově, „vaše proměna je nanejvýš překvapivá.“

„Vaše Jasnost mě inspirovala,“ odpověděl Pasus. „Měl jsem pocit, že když se poprvé skutečně setkám se svým Imperátorem, měl bych následovat dobrých příkladů a nově se prezentovat.“

Ano. On byl jedním z mnohých členů grandiloquy, kteří znali Tyruse jen v jeho předstírané podobě – jakožto šíleného dědice trůnu. Nikoliv jako bystrého mladého muže, kterým ve skutečnosti byl. Tyrus otočil hlavu a podal mi ruku.

Takže si přeje mě mít ve vysílání. Přestože to bude kontroverzní, přeje si, aby mě Pasus viděl.

Přistoupila jsem k Tyrusovi a objevila se v přenosu.

„Vaše volání je velmi nečekané,“ pronesl Tyrus a uchopil mě za ruku. Sdělení. Velmi záměrné. Pasus se na okamžik zahleděl dolů a já jsem věděla, že jeho studený pohled je zaměřený na obraz našich spojených rukou.

„Musíte mi odpustit, že jsem nebyl přítomen na vašem prvním shromáždění a předtím na vaší korunovaci. Byl jsem velmi rozrušen nedávným úmrtím své dcery, jak Vaše Jasnost dobře ví.“

„Vše na té situaci bylo maximálně politováníhodné,“ odpověděl Tyrus se stejnou odtažitou zdvořilostí, „včetně okolností, které bezprostředně vedly k oné tragédii.“

Pasus musel pochopit, co tím Tyrus míní: že Elantra zabila Sidonii, a to mě vedlo k tomu, že jsem zabila já ji. Zacukal mu sval na čelisti, ale pak se usmál – nebo spíše obnažil zuby jako vzteklé zvíře. „Právě jsem se do slechl o nešťastné smrti vašeho švagra.“

Tyrusovi se ve tváři nepohnul ani sval. „Skutečně?“

„Přijměte moji soustrast. Je to příšerná tragédie. A vaše sestřenice, nyní sama bez manžela...“

„Bude tomu tak po velmi dlouhý čas,“ zareagoval Tyrus.

Kdesi hluboko mě zamrazilo, vůbec se mi nelíbilo, jak se Pasus usmívá – jako by právě spatřil něco, co si přeje mít, a nedovolí, aby se mu cokoliv postavilo do cesty.

„Musíte být velmi nejistý. Jak mohli vaši bezpečnostní roboti dovolit, aby se toxické látky dostaly tak blízko k Vaší Nejvyšší Jasnosti? A heliosféra – ti servisní roboti už nejsou, co bývali, zdá se. Tak hrozná náhoda, že se dva z hlavních systémů porouchaly v ten samý den.“

Tyrusovi neznatelně zpřísněl pohled. Také si to uvědomil: Pasmus to ví. On ví, proč Tyrusovo žezlo nefunguje.

„Inu, stávají se všelijaké věci,“ Pasmus se vědoucne usmál. „Snad to byla pouze jednorázová záležitost.“

„Snad.“

„Ovšem v případě, že by to nebylo jen dočasné, ocitla by se Vaše Nejvyšší Jasnost v nanejvýš ošemetném postavení, není-liž pravda? Budete pak potřebovat kolem sebe velmi mocné přátele. Ale zdá se, že vaši spojenci jsou všichni z řad nových senátorů – nahrazujících ty, kteří byli zabiti spolu se senátorem von Impyreanem za vlády vašeho strýce. Nováčci.“

Cítila jsem v dlani, jak Tyrusovi splašeně bije srdce. Nicméně když odpovídal, svůj hlas dokonale ovládal. „Jsem vám vděčný za váš zájem a ujišťuju vás, že všechno je pod kontrolou.“

„Hmmm. Ano. Ačkoliv kdybych byl na vašem místě... Jistě mi promínete nevyžádanou radu, ale znával jsem vás jako mladého chlapce, drahý Tyrusi, a tak se cítím povinen navrhnout... Snažil bych se o obnovení dobrých vztahů s naším Živoucím kosmem. A takovéto vztahy si nevybudujete s pomocí těch, kteří se kolem vás shromažďují.“ Jeho pohled se přesunul k mé tváři. To jsem poznala s jistotou, protože mu v obličejí probleskla syrová nenávisť, přestože i on mistrně ovládal svůj hlas, stejně jako Tyrus. „Obrátil bych se k dlouholetým přátelům vaší rodiny. A k prostředkům, s jejichž pomocí můžete opět získat to, co jste ztratil.“

„Děkuju vám za vaši radu, senátore. Neostýchejte se přijít a udělit mi nějaké další i osobně.“

Pasmus se jen usmál, protože věděl, že přijít osobně by znamenalo se vydat do Tyrusovy moci. „Vždy rád pomůžu radou. A pokud si Vaše Jasnost přeje více, přijedte na mé území – a požádejte o ni.“

I Tyrus se usmál. To se nestane.

Ale když přenos skončil, zhluboka vydechl, vytáhl znovu žezlo z pochvy a frustrovaně na něj hleděl.

„On něco ví. Snažil se mi to naznačit. A ta žlučovitost... Salivar je sotva pohřbený, a on už usiluje sestřenici o ruku.“

„To se nestane,“ prohlásila jsem.

Pasus byl hrozbou již sám o sobě, byl nejmocnějším členem helionistické frakce v senátu a jedním z nejmovitějších grande v Impériu. Pokud by si vzal Týrusovu dědičku Devineé, pak bych nedávala Týrusovi ani týden, než ho potká předčasná smrt.

„Samozřejmě, že se to nestane,“ odpověděl Týrus a sevřel pěst kolem žezla.

Upřela jsem mu pohled do očí, zaznamenala jeho rozhněvaný výraz a v srdci věděla, že na našem horizontu se objevila katastrofa. Vrazil žezlo zpět do pochvy, kde si může klidně zůstat, pokud ho bude poslouchat tak jako dosud.

„Týrusi.“

Nepřítomně na mě pohlédl.

„Možná je čas.“

„Čas na co?“

„Dovol mi zabít ty, kdo pro tebe představují hrozbu.“ Tohle byla jediná věc, kterou umím – jediná síla, kterou mu můžu poskytnout a kterou mu neposkytne nikdo jiný. Pokud ho někdo ohrožuje, neznám slitování... nemůžu ho ztratit tak, jako jsem ztratila Sidonii. „A začnu s tvou sestřenicí.“

Přešel ke mně a uchopil moji tvář do dlaní. „Nemesis, ne.“

„Ale...“

„Ty nejsi můj diabolik. Už tě nikdy nepožádám, abys byla mým diabolikem. Tohle je neúspěch, ale já to vyřeším.“

To tvrdil, nevěděl však jak. Nevěděl.

A tak jsem čekala, až Týrus podlehl té potřebě spánku, kterou já mám jen maličkou, protože on potřeboval spát mnohem víc než já.

Pak jsem se rozhodla sama najít důvod jeho oslabení. V téhle superstruktuře žije jeden člověk, který zná odpovědi. A řekne mi je.

4. KAPITOLA

Pneumbra byla malé vesmírné plavidlo, součást Chrysantema, a jejím výlučným smyslem bylo poskytovat domov vikářům, kteří slouží imperiální rodině. Byla darována víře jakousi dávnou panovnicí, zbožnou Imperátorkou Avarialleou.

Neměla jsem žádné právo na ni vstoupit, ale výhrůžný pohled na sluhy ve vchodu stačil, aby mi nebránili. A tak jsem vešla přímo na plavidlo posvátné svatyně a zjistila, že mě obklopují číré stěny, které se zdvihají k jasným hvězdám Kosmu, a po každém povrchu se pnuly spleť koberce rostlinstva.

Kráčela jsem tou chodbou plnou svitu hvězd a zelené přírody, až jsem došla k velké ústřední zahradě, opečovávané s láskou lidskýma rukama, nikoliv roboty. Živé ploty byly upravené do tradičních hvězdných tvarů – jako kruhy s vybíhajícími špičatými paprsky.

A uprostřed toho všeho se tyčila mohutná křišťálová socha, která na to vše shlížela z výšky. Zpodobení lidské postavy, jejíž holá chodidla byla tak obrovská, že kotníky byly ve stejné výšce jako moje kyčle. Zabloudila jsem pohledem nahoru po křišťálovém obru a zastavila se u jeho rysů. Široký nos, oči s těžkými víčky. Vlasy ulíznuté k hlavě jako helma.

Naprostu obyčejně vypadající člověk, až na jeho olbřímí velikost.

Přesto právě takto jsem vždycky vídala zpodoběného Nejvyššího Interdikta, nejhlavnějšího vikáře helionistické víry. Říkalo se o něm, že je nesmrtelný a přebývá v Transsaturnském systému v divotvorné říši hvězdného svitu, která se nazývá Svaté město.

Donia mi tohle všechno předcítala, když jsme byly malé. Nejprve s velikou úctou a pak, když trošku povyrostla, s váhavým náznakem nejistoty.

„Je to ode mě hodně špatné, když... když pochybuju, že ten muž skutečně existuje?“ ptala se mě několikrát s obavami.

Nic, co Donia dělala, nemohlo být špatné. Takové bylo moje přesvědčení, takže pochybovat, jestli Interdikt skutečně existuje, mi připadalo jako správná a oprávněná věc.

Koneckonců, žádný člověk není nesmrtelný.

„Měl jsem očekávat, že nebudeš mít žádnou úctu k této svatyni,“ ozval se za mnou hlas.

Fustian nan Domitrian nesl kolem mě nádobu s olejem a hedvábný hadřík a mířil k soše.

„Tohle je posvátný prostor a ty jsi zrůda. Z toho, co jsem slyšel, tvůj nedostatek úcty byl dnes již jednou potrestán naším Živoucím kosmem.“

„Ve skutečnosti, vikáři,“ odpověděla jsem a sledovala, jak potírá veliké prsty u nohou olejem, „mě sem přivádí právě tohle.“

„Doufám, že náš mladý Imperátor je v pořádku?“

Zabodla jsem do něho přísný pohled. „To je,“ procedila jsem mezi zuby. „Vlastně s vámi chtěl mluvit. Ale já jsem se s vámi chtěla vidět první. Sama.“

„A pročpak?“ vyptával se Fustian a nesouhlasně na mě pohlédl.

Široce jsem se usmála. „Protože Tyrus bývá často laskavý. Já ne.“

Fustianova ruka na křišťalových nohou ztuhla. Sjel pohledem za mě a já jsem se ho zeptala: „Zvažujete zavolat o pomoc? Znáte někoho, kdo tolik stojí o to umřít, že by vás přede mnou chránil?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ne, pane vikáři. Teď přišel čas, kdy budu klást otázky a dostanu odpovědi.“

A pokud hned neodpovíte, přesvědčím vás milionem způsobů, ve kterých jsou zrůdy tak zběhlé.“

Vikář se chvěl. Viděla jsem to, doslova jsem cítila jeho hrůzu, a jedna hluboká část mého já se tím kochala, užívala si to. Byla jsem cvičena právě pro tohle a každá predátorská buňka ve mně si užívala, jak vyvolávám strach v tomto starci, který se prohlásil za mého nepřítele.

Nechal sochu sochou a nyní se o ni opíral zády, jako by ho nehybný Interdikt mohl ochránit. „To, co se stalo, byl soud Živoucího kosmu. Můžeš mi ublížit, pokud si to přeješ, ty monstrum, ale nic na tom nezměníš.“

„Myslím si, že to nebyla shoda náhod, že jste měl být brzy nahrazen jako Vikář Primus,“ pronesla jsem tiše, „a najednou celá Velká heliosféra plná lidí, včetně vaší náhradnice, skončí spálená hvězdou. Nevěřím, že šlo o božský zásah.“

Zbledl. „Věříš, že jsem to udělal já?“

„Věřím, že poté, co vám vytrhám všechny nehty a zuby, mi povíte pravdu.“

S těmito slovy jsem vyrazila směrem k němu. Vykřikl a uskočil dozadu.

„To jsem nebyl já!“ ruka mu vyletěla k obličejí. „Žezlo – bylo to to žezlo.“

On věděl. On to věděl.

Krev mi bouřila touhou zaútočit, zranit ho. Kroužila jsem kolem něj a držela svoji agresivitu pod kontrolou. Dívala jsem se, jak pomalu spouští svoji rozechvělou ruku, když si uvědomil, že hned teď ho nikdo fyzicky nemučí.

„Vysvětlete mi to. Hned.“

Několikrát se nadechl a vydechl, sbíral odvahu. „To ti nenáleží vědět...“

„Ale já se to dozvím,“ zavrčela jsem na něj, „buď hned teď, nebo potom, co vám ublížím.“ Pak jsem přistoupila k němu tak blízko, až se zase opřel o sochu.

Rozhodla jsem se vyzkoušet svoji teorii. „Pasus vás zradil, víte?“ Byla to lež, ale chtěla jsem ho otestovat. „Řekl nám, že to vy jste se ptal na žezlo. Vím, že spolu komunikujete.“

Doširoka otevřel oči. „On se odvážil sdílet má slova?“

Takže Pasmus narážel na něco, co věděl tenhle muž. Jenom jsem přikývla a ani nemrkla.

Spadla mu čelist. Pak dodal: „Já jsem byl jenom částečně zodpovědný. Nebyl jsem to já.“

„Pokračuj.“

„Neubližuj mi.“

„Řekněte mi, co víte, a pravděpodobně to nebude potřeba.“ O pár centimetrů jsem ustoupila, abych mu trochu ulevila od své výhrůžné blízkosti.

Třesoucí se rukou sáhl za sebe a dotkl se křišťálové nohy, jako by mu mohla dodat odvalu. „Tohle všechno jsou prastaré lodě. Samy od sebe jsou poruchové a vyžadují neustálou údržbu. Já jsem nic nesabotoval. A... a jestli dneska došlo k tragédii, byla to vůle božského Kosmu a...“ dodal rychle s vykulenýma očima, protože jsem opět přistoupila blíž, „... a protože imperiální žezlo vyžaduje víc než jenom domitrianskou krev, aby poslouchalo daného Imperátora. Vyžaduje souhlas víry.“

„Váš souhlas.“

„Nejenom můj. Celého shromáždění věřících. A... a...“

V tu chvíli hvězdy za okny musely postoupit přesně tím správným způsobem, nebo se možná úhel Chrysantema v systému se šesti slunci přenastavil vlivem gravitace... Protože světlo dopadlo na křišťálovou sochu nad námi a rozžehlo ji přízračnou září, která se postupně rozlévala křišťálem od vrcholku její hlavy a rozsvěcela barevné duhy.

A Fustian nan Domitrian se otočil, aby to viděl. Ta úžasná podívaná jako by zažehla v jeho srdci jiskru odvahy, obličej se mu rozzářil čirou radostí. I ve mně poskočilo srdce, neboť v tom, jak socha nade mnou jasně zářila, bylo cosi podivuhodného, jako zjevení nebo záblesk jiného univerza.

O vteřinu později světlo zmizelo, když se jemný úhel hvězd opět proměnil, a kouzlo bylo prolomeno. Fustian měl ve tváři blažený úsměv a v očích mu planula slepá víra fanatika.

„Jak zajímavé, Nemesis dan Impyrean,“ pronesl zasněným hlasem, „že tak vzácná chvíle – je jich jen několik do měsíce – se přihodí, když jsi tu ty. Myslím, že je to nadpozemské znamení. Možná mi Živoucí kosmos

sděluje, že mám svobodu odhalit ono posvátné tajemství dokonce i tvému druhu. A tak to učiním: nikoliv ze strachu, ale z povinnosti.“

Namlouvej si, co chceš, vikáři, pomyslela jsem si neuctivě. „Pokračujte.“

Zrak jsem ještě měla oslněný září sochy, když se Fustian přede mnou narovnal do své plné výše a usmál se, nadpozemsky šťastný.

„Byla mi svěřena čest být nositelem diody věrnosti.“ Natáhl a rozevřel dlaň. „Byla mi implantována do dlaně starým vikářem, který ji dostal od starého vikáře sloužícího před ním. Při nástupu každého Imperátora na trůn musejí ti, kdo jsou nositeli těchto diod, pronést slova souhlasu s vládou nového Imperátora. Většina těch, kdo byli vybráni jako nositelé, to musí učinit.“

Zahleděla jsem se na jeho dlaň. „A kolik vás je?“

„Já nevím. Můžou nás být stovky, můžou nás být tisíce... Kdo to může říct? Všichni společně pozvedneme hlas a proneseme souhlas s vládou tohoto nového Imperátora. Ale každičkový z našich hlasů je maličkou kapkou ve velké vodní ploše. Ušetří mi bolest, když to nyní předvedu?“ Pak Fustian spojil ruce dohromady a promluvil: „Kěž nekonečné hvězdy udělí své požehnání našemu novému Imperátorovi.“

Rozhlédla jsem se a pátrala, jestli se stane ještě něco dalšího. Ale starý muž na mě jen pohlédl a v očích mu blýskalo.

„A zde máš souhlas *jednoho* hlasu. Ale potřebuješ jich o mnoho víc. Daleko víc. A nikdo ti neřekne kolika, nebo komu patří. Jediný způsob, jak si zajistit podporu těchto vikářů, je odstranit důvod jejich námitek.“ Střelil pohledem na mě při slovech „důvodu námitek“. „A nyní se tě ptám, Nemesis *dan* Impyrean, kolik vikářů si myslíš, že schválí svazek mezi Imperátorem a tvorem, který dokonce ani nenese božskou jiskru našeho Živoucího kosmu? Navíc jde o Imperátora, který otevřeně hovoří o své touze podporovat kacífství... Kolik hlasů se pozvedne na souhlas?“

Málo. Žádný. Přála jsem si ho uškrtnit, ale nyní už k tomu nebyl žádný důvod.

Fustianův úsměv se rozšířil. „Pokud miluješ mladého Imperátora, domluvíš mu, aby uvažoval rozumně. Napravil své způsoby. A pak ho opustíš

a necháš ho v klidu vládnout. Jinak je ta dnešní tragédie pouze jednou z mnoha, které se ještě stanou.“

„Tyrus je chytrý. Dokáže vládnout bez toho žezla.“

„Tyrus je Domitrian a jediná síla Domitrianů spočívá v ovládnutí imperiálního žezla – a všech strojů, které jeho jménem řídí. Bez něho není Imperátorem. Je pouhým chlapcem, jenž miluje nesprávné děvče.“

5. KAPITOLA

V oněch dvou týdnech, které uplynuly od korunovace, byl Tyrus velmi zaneprázdněný.

Tak dlouho nechával všechno být, plul s proudem a ukrýval svoje skutečné přesvědčení za fasádu šilenství, nebo čehokoliv jiného, co bylo nutné, aby se vyhnul smrti, že nyní, když dosáhl svého cíle, propukl v horečnou aktivitu.

Stal se Imperátorem této galaxie a chtěl stihnout všechno najednou.

Ať šel večer spát jakkoliv pozdě, vždy vstával v šest hodin ráno. Neměl již dvě hodiny na cvičení, a tak se vrhal do hodinového vysilujícího tréninku, kdykoliv se mu podařilo ukrást čas. Pak při chvatné snídani řešil další úkoly – poslouchal přenosy, které byly doručeny, vysílal instrukce do vzdálených provincií, domlouval si schůzky pro daný den. Četl si zprávy svých poradců, zatímco ho roboti připravovali a zkrášlovali pro vystoupení u dvora, nebo nahrával propagandistické vysílání, aby ujistil i ty nejvzdálenější kouty Impéria, že jejich nový Imperátor není ve skutečnosti takový šilenc, jak se o něm říká.

Pak hodiny dohadů s grandiloquy, kteří od něho všichni něco chtěli, se spojenci z Luminy, kteří mu pomohli a chtěli si okamžitě zajistit výhody

pro svoji planetu, nespokojení s čekáním. Společenských akcí se neúčastnil pro zábavu, ale z praktických důvodů: ve skutečnosti šlo spíš o manévrování ve vztazích na nově ustaveném dvoře.

Lehce užil z každého narkotika, které mu bylo nabídnuto, aby neurazil odmítnutím, a pokud to bylo nutné, nenápadně natáhl paži a nechal zdravotního robota, aby mu látku odstranil z krevního oběhu – aniž to dárce věděl. Pozorné oči vždycky upíral na ty, s nimiž hovořil, tiše posuzoval jejich názory, jejich vědomosti, jejich loajalitu – a přitom měl neustále nasazený svůj odzbrojující úsměv, jako kdyby nebyl ničím víc než mladým šviháckým grande, který si užívá všechnu tu dekadenci kolem.

Patolízalové ho následovali všude. Grandiloquy posílala vzkazy a pozvání, byly jich každý den stovky. Vždycky žádali o schůzku, rozhovor, dodržení slibů, o kterých tvrdili, že je učinil jeho předchůdce, nebo se odkazovali na dluhy, jež Randevald učinil jménem všech Domitriánů.

Brzy nemohla ani Tyrusova hodina na cvičení probíhat v klidu. Přestože příslušníci grandiloquy měli odpor k námaze a dávali přednost spíše svalům získaným od zdravotních robotů než jejich skutečným fyzickým používáním, velká skupina se jich najednou rozhodla věnovat cvičení. Steroidy a amfetaminy se nyní staly u dvora nejoblíbenějšími narkotiky a každý grande či grandée se snažil vytvořit na své lodi co nejlepší vysoce gravitační tělocvičnu. Také najednou začal prosperovat trh s náramky pro redukci gravitace, které pomáhaly překonat účinek těchto tělocvičen.

Byla jsem vděčná, že mi Tyrus dal *Heru*, takže jsem se mohla vyhnout větší části této překvapivé a chaotické aktivity. Nicméně nás to rozdělovalo v době, kdy jsme měli poněkud nejistý vztah. Prchavé minuty, které jsme si dokázali ukrást, postrádaly starou důvěrnost a intimitu, téměř jako bychom byli cizinci, jež spojuje společný zájem, a z frustrovaného výrazu jeho tváře jsem dokázala poznat, že mu to vadí stejně tolik jako mně... Ale měl toho příliš, co zaměstnávalo jeho mysl, takže neměl čas se věnovat problému se žezlem.

Nyní jsem s ním běžela po dřevěné stezce vinoucí se po spodní palubě na *Valor Novus* při jedné z oněch vzácných ranních hodin cvičení.

Obvykle přecházel ze sprintu do klusu a zpět, ale dnes ho pronásledující dav přiměl dát přednost sprintu. Ani ti příslušníci grandiloquy, kteří užívali steroidy, s námi nedokázali držet krok, zatím ne, takže to byla vzácná chvilka soukromí... ačkoliv naše tempo Tyruse dost připravovalo o dech, takže moc nemluvil.

Polevil v tempu a za námi se v dohledu objevil senátor von Locklaite. Tyrus zaťal čelist a znovu vyrazil vpřed plnou rychlostí. Bez námahy jsem s ním držela krok, a tak jsme si udržovali od Locklaita stejnou vzdálenost.

„Fajn,“ prohlásil Tyrus.

„Fajn?“

„My... si nedokážeme získat podporu... vikářů. Takže na to musíme zapomenout.“ Na chvíli se soustředil na dýchání, protože jsme doběhli na část stezky s vyšší gravitací, a pak vychrlil: „Vikáři začínají patřit do starého železa dříve, než jsem mohl doufat. Dokážu ovládat tohle Impérium bez... i bez žezla.“

„A jak to uděláš?“

„Králové... v minulých dobách... spoléhali na věrnost... a dobrý úsudek... spojenců. Udělám to stejně.“

„Ale co servisní roboti, Tyrusi?“

Začínal zpomalovat, potřeboval si od tohoto tempa odpočinout. Dostala jsem nápad a uchopila ho za paži – zatáhla jsem ho pod převislý shluk stromů a tam jsme se uvelebili opření o drsnou kůru velkého dubu rostoucího pod klenbou nebeského dómu nad námi. Tyrus si opřel hlavu o strom a čekal, až se mu zklidní dech. Moc se přepínal. V každém smyslu slova.

I s tím svým novým plánem.

„Problém se... servisními roboty,“ prohlásil a dech se mu začínal uklidňovat, „leží v centralizaci, je to tak? Žádné žezlo znamená, že ty dva tisíce lodí jsou nyní dvěma tisícovkami samostatných systémů. Takže... takže se nemůžeme spoléhat na servisní roboty, že rozpoznají problém a poradí si s ním jako jeden velký zástup.“ Zakřenil se na mě. „Takže k tomu použijeme lidi.“

„Lidi?“

„Zaměstnance. Najmeme je. Excesory, kteří budou pracovat pro Impérium. Můžou... můžou zkontrolovat každou loď vizuálně. Provést inspekci. Jednou... ne, dvakrát denně. Ohlásí jakýkoliv problém a pak prostě... prostě opravíme nejnaléhavější problémy vysláním robotů. Problém vyřešen.“ Rozhodil rukama.

Problém měl k vyřešení daleko. „To bude vyžadovat strašně moc zaměstnanců.“

„Já vím.“

„Příslušníci grandiloquy se budou cítit nepříjemně, když bude kolem tolik excesorů.“

„To budou. Možná tak moc, že vyvinou tlak na svoje vikáře, aby takoví zaměstnanci nebyli nutní.“

Pochybovačně jsem se na něho zahleděla a přemýšlela o spoustě bezpečnostních strojů obklopujících Chrysaemum i o bezpečnostních robotech, kteří by nyní měli kroužit nad našimi hlavami. To všechno by nás mělo chránit – a to všechno bylo mimo naši kontrolu.

A pak tu byli nepřátelé jako Pasmus, číhající jako supi, nikdy z něj nepospouštějící pohled. Prozatím Tyruse tolerovali, ale pokud si Pasmus vezme Devinee, s největší pravděpodobností zabije současného Imperátora, aby jí zajistil trůn.

Tyrus je mladý. Jeho korunovační projev musel působit donkichotsky, plný cílů, které se jen těžko dají realizovat. Jestli někdy učiní skutečný pokrok ke svému cíli znovunastolení věd a rozšíření moci excesorů, grandiloquy zpanikaří. Dokud bude existovat ještě nějaký Domitrian, můžou ho zabít.

Naším směrem šustivě zamířily čísi kroky a ozvalo se zavolání: „Ach, tady jsou ti dva zamilovaní!“

„Úplně jsme Vaši Jasnost ztratili!“

„Tak příjemná rozcvička!“ rozplýval se grande Stallix. „Půjdeme se společně občerstvit?“ Už měl přichystanou vodu. „V téhle láhvi jsou amfetaminy a elektrolyty.“

„Tohle je voda z nejčistších pramenů třetího měsíce Sillaquarthu,“ nabízela druhý, také s láhví v ruce.

„Ještě nekončíme,“ odpověděl Tyrus. Zvedl se od stromu a dal se znovu do běhu. Tentokrát jsem ho nenásledovala. Zůstala jsem stát a dívala se na něho a na ten dav, který ho následoval a brzy se ocitl deset kroků za ním... Všichni užívali narkotika nebo potajmu nosili náramky redukující gravitaci, ale Tyrus spoléhal jen na brutální sílu. On byl sám jediný a jich bylo tak mnoho, všichni toužili ho dosáhnout a pomáhali si různými výhodami, které on neměl. Dnes ho nedostihnou – ale třeba jednoho dne ano.

A až onen den přijde, ani všechna vůle, odhodlání a bystrost na světě nedodají Tyrusovi onu převahu kterou potřebuje, aby jim znovu unikl z dosahu.

Láska je sobecká, to jsem věděla, protože jsem po něm toužila tak divoce, že jsem dokázala ignorovat svoje obavy, pochyby, a dokonce i onen bezohledný hlas rozumu kdesi uvnitř, který znal pravdu: *já* jsem kořenem mnoha jeho problémů. Jak snadno bych je mohla vyřešit jednoduše tím, že bych odešla. Nedržel by mě tu, kdybych ho přesvědčila, že už k němu nic necítím, kdybych se vydala do neznáma, které představuje život mimo tohle místo.

Ale nemohla jsem. Nemohla jsem se přimět to udělat.

Naštěstí tu byla jedna věc, kterou pro něho můžu udělat, kterou pro něj vždycky budu schopná udělat: dokážu pro něho zavraždit jeho nepřátele.

A to také udělám.

Postižená, nebo ne, Devineé je největší hrozbou pro Tyrusův život. Její pouhá existence představuje alternativu pro trůn, a i když s tím Tyrus dokáže žít, já ne.

Naštěstí její život tvořila nyní předvídatelná rutina, když jí musely se vším pomáhat vnější síly. Toho bych mohla využít. Snadno.

V těchto nejistých časech nesmím být označena jako její vražednice. Poslední nehoda, kterou jsem zorganizovala, zasáhla nesprávný cíl. Tahle – tahle neseleže.

Stála jsem na valu nad zvířecími výběhy na *Tigris*, kde jsem byla měsíc uvězněná, a sledovala, jak vedou Devineé na oprati vedené servisním robotem. Třikrát denně ji takto provedli po její lodi, aby se jí rozproudil krevní oběh. Salivara také takto vodívali, než zemřel. Kéž by to tak byla ona!

Ale dnes to bude ona.

Přejela jsem pohledem prostor. Byly zde výběhy pro dlouhodobý pobyt, ne jako ty malé nacpané těsně pod arénou. Strávila jsem tam dost času, abych věděla, která stvoření jsou zde zavřená, přestože silová pole byla zrovna nastavena na stoprocentní neprůhlednost. Za Tyruse zvířecí souboje skončily, ale bojové šelmy zůstaly, stejně jako tehdy já, protože jen tohle místo dokázalo udržet diabolika.

Moje uvěznění zde mě také důvěrně obeznámilo se zvyky zvířecích obyvatel. Tohle jsem si pečlivě načasovala a nyní jsem sledovala strážného, jak opouští prostor, aby přivezl krmení pro mantikoru. To mi dávalo pět minut.

Času víc než dost.

Vrhla jsem se přes zábradlí a přistála mezi silovými poli. Každý počítač kontroloval napětí v šesti okolních silových polích. Potřebovala jsem porouchat jenom jeden počítač, abych osvobodila zvířata v šesti výběžích. Byla chována a cvičena k zabíjení. Devineé nemá šanci.

Našpicovala jsem uši na bzučení Devineéina servisního robota, přešla k nejbližší počítačové konzoli a čekala.

Pak jsem zaklesla patu do svazku drátů a vykoplá, čímž jsem ho přetrhla.

Konzole zablikala.

Neprůhledná pole se rozplynula, odhalila pár prázdných výběhů a hadovité stvoření stočené ve spánku. Pak jedno slibné ve čtvrtém výběhu – rohatého býka s hadíma očima, který zdvihl hlavu a začal se vznášet ve vzduchu.

Z pátého výběhu se ozvalo zacvakání, když hybrid medvěda a plaza, zaskočený svobodou, začal škrábat prackou přes zrušené silové pole. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb v šestém výběhu.

Okamžitě jsem se tam ohlédla.

Nic.

To mě zaskočilo. Cítila jsem, jak mě cosi pozoruje. Bzučení servisního robota se ke mně nyní blížilo, a tak jsem začala pomalu ustupovat s vědomím, že něco, *cosi*, tyto predátory vybudí a že bude nejlepší zmizet dřív, než se to stane...

Pak moje záda narazila na široký hrudník a já se prudce otočila, abych spatřila největšího muže, kterého jsem kdy viděla, jak na mě shlíží se slabým úsměvem – a poznala jsem ho. Zнала jsem ho.

Cygnin diabolik, Anguish nan Domitrian.

„Vidím, že jsi mě tu nečekala,“ pronesl.

Ach, ne, *nečekala*.

Moje pěst vyletěla k jeho tváři. Zachytil ji a odstrčil mě tak prudce, až jsem se zřítila k zemi. Okamžitě jsem se zvedla opět na nohy, děs a nával zloby mi dodávaly křídla. Můj první instinkt byl vždycky zaútočit, a tak jsem to udělala.

Ale byla jsem menší. Slabší. A ještě víc mě oslabili, abych se mohla vydávat za Sidonii...

A síla té pěsti, která mě udeřila do tváře, mi otřásla lebkou a srazila mě vzad. Když jsem se postavila na nohy, vyrazil po mně, ale tentokrát jsem se jeho pěsti vyhnula. Pak jsem k němu přiskočila a tvrdě ho nakopla do slabin... To je slabost mužů-diaboliků.

Zaskučel bolestí, ale svými velkýma rukama mě popadl za nohu a nezbylo mi než kopat a kroutit se, jak jsem se snažila dostat z jeho sevření. Pak mi rukama sevřel hlavu a v tu chvíli jsem věděla, že to přichází. Věděla jsem to, při hvězdách, to ne...

Anguish mi zlomil vaz.

6. KAPITOLA

Takže je mrtvá?“

„Ten hlas, známý, a přece ne, mi rezonoval hlavou a já jsem se pomalu probírala. Byla jsem si jistá, že se mi to zdá, nic mi nepřipadalo skutečné.

Nade mnou se nakláněl Hazard nan Domitrian.

Na okamžik jsem hleděla na obličej, který by tu neměl být, jak se nade mnou vznáší. Cygnin diabolik. Pak se mi v zorném poli objevila další tvář. Anguish.

Pak jsem si vzpomněla. V tu chvíli jsem si uvědomila, co je tak hrozně špatně a proč mi svět připadá neskutečný.

Cítila jsem jenom svůj obličej. Můj krk... můj krk!

Hrůza mě zaplavila v jediné obří útočné vlně a já jsem se začala dusit, protože jsem necítila vlastní dech. Diabolici stáli nade mnou volní a to byl konec, moje fatální chyba.

Ach. Ach, ne, vždyť jsem svým tahem osvobodila Anguise, aby mohl osvobodit Hazarda... a teď jsem byla skoro jako mrtvá. Hazard na mě shlížel a Anguish mu oznámil: „Zlomil jsem jí páteř pod pátým obratlem.“

„Tys jí neparalyzoval dýchání?“

„Ještě ne.“

Projel mnou syrový děs, zatínal do mě drápy, a já jsem nemohla nic dělat, protože svět se nade mnou prostě vznášel, a dokonce ani výkřik, o který jsem bojovala, se mi nepodařilo vydat. Probrat se z bezvědomí bylo jako ta nejhorší noční můra. Jak to, že tu vůbec byli? Jak to, že jsou vůbec naživu? Jak se tohle mohlo stát? Pak mi to došlo a poznání proťalo bouři hrůzy. *Tyrus je ušetřil. On je ušetřil. Ale neřekl mi to.*

A já jsem je právě osvobodila.

Jsem mrtvá. Jsem mrtvá, jsem mrtvá – a Tyrus... U Héliá, Tyrus... Co se s ním stane? Vzduch jako by byl najednou příliš řídký. Anguishovy těžké kroky ho odnesly mimo můj dohled a pak jsem zaslechla v dálce hlas...

„A po tomhle ani jediné další slovo,“ říkal právě Tyrus. „Máte své instrukce. A ani slovo navíc.“

On věděl, jak dobrý mají sluch. A přesto ho ještě podcenil. Ticho bylo husté a hrozné a já jsem si přála, abych už byla mrtvá, protože cokoli by bylo lepší než být bezmocným svědkem toho, co má přijít.

„Běž ven za silové pole,“ zašeptal Anguish, „a zavři ho za námi. Bezpečnostní roboti na nás nebudou moct vystřelit.“

Nevěděli, že Tyrus žádné roboty nemá. Tyrus neměl žezlo.

Hazardovy boty oddusaly.

A pak už byl Anguish zase nade mnou. Natáhl se, uchopil mě vzadu za krk a posadil mě. Přidržel mě v nehybné poloze, přestože jsem se již nemohla ani pohnout.

Marný hlásek naděje mi našeptával – *dalo by se to ještě opravit, pokud by se včas zahájila léčba...*

Ale já přece musím přežít a Tyrus musí přežít. Namáhala jsem oči a pokoušela se pohlédnout do strany, pátrala jsem zoufale v jeho tváři po nějakém náznaku, jaký má plán. Jeho temné rysy byly stažené v chladném, smrtícím odhodlání. Kéž bych byla předtím při vědomí a slyšela, co říkal Hazardovi.

Nyní jsem viděla, že jsme uvnitř zvířecího výběhu. Pak Hazard kolem nás nahodil silové pole a zamkl nás v cele, zatímco sám zůstal venku.

Vzduchem se neslo hučení a následně se nad námi objevila plošina.

A nahoře na ní stál samotný Tyrus.

Jenom Tyrus.

Projela mnou vlna nevolnosti. Nevolnosti a hrůzy. Byl příliš blízko. Maximálně osm metrů nad námi.

„Vaše Nejvyšší Jasnosti,“ ozval se Anguishův hlas.

„Ahoj, Anguishi.“ Do mého zorného pole vstoupil Tyrus. Se svými modrými očima, světlými vlasy a řasami a pletí zdokonalenou pro korunovací působil téměř jako nějaké stvoření z ledu. Žádná emoce se mu neobjevila ve tváři, ani nezazněla v jeho tónu, když pronesl: „Ona je stále naživu. A moji sestřenici jste také ušetřili.“

„Neměli jsme pro ni žádné využití. Vaše zvířata jsme zavedli zpátky do jejich výběhů. Ale tahle, to je jiná.“

Devineé je pořád naživu, pomyslela jsem si zoufale. Měla jsem raději riskovat opovržení a zavraždit ji přímo.

„Řekli mi, že držíte Nemesis. Co po mně vlastně chcete?“ Mluvil s předstíraným a nepřirozeným klidem a založil si ruce na prsou tak, aby bylo vidět imperiální žezlo, které volně svíral v ruce.

Ačkoliv Hazard zavrčel, když ho jen spatřil, Anguish zůstal klidný a vypočítavý. Naklonil hlavu a posuzoval svého nepřítele. „Připomínáte mi, že jste nás ušetřil, jako byste očekával vděčnost. Jistě máte lepší představu o situaci, Vaše Jasnosti.“

„Řekněte nám o svém mistru!“ zařval Hazard.

Nebyl tak klidný jako Anguish. Přecházel sem a tam nervózními kroky, jako by toužil něco rozsápat na kusy. Jediné štěstí bylo, že Anguish byl tady se mnou, ne venku s Tyrusem...

Odejdi odsud, Tyrusi. Prostím!

„Vy víte přesně, co se stalo mé babičce,“ pronesl Tyrus a upíral oči na Anguishe.

„Vy jste ji zabil!“ zaskuhral Hazard. „A my vám vytrháme z těla všechny údy, jeden po druhém...“

„Ticho,“ okřikl ho Anguish.

Hazard zmlknul.

Anguish si mě přitáhl blíž k sobě a pečlivě udržoval můj krk fixovaný. Otočil mě tak, aby mě Tyrus viděl. Jak nedůstojné! Proč mě prostě nezabil?

„Podivné,“ podotkl Anguish, „nevidím tu žádné mobilizované bezpečnostní roboty.“

„Nepřeju si vyhrocovat tuto situaci,“ odpověděl Tyrus klidně s tak dokonale hraným sebevědomím, až jsem si začala myslet, že existuje nějaký důvod... Nebo je prostě tak dobrý herec?

„No vážně,“ Tyrus rozhodil pažemi. „Nemyslíš si snad, že *Imperátor* zde stojí nad vámi sám, bez obrany, že, Anguishi? Buď realista. A teď mi řekni, co chceš.“

„Vaši krev.“ Hazardův hlas se třásl. „Vaši bolest. Váš život.“

„Jistě pochopíte,“ protáhl Tyrus, aniž na něj pohlédl, „moji neochotu vám toto poskytnout. Určitě jde ještě o něco jiného.“

Anguish obrátil pohled ke mně a studoval mě s intenzivním zájmem predátora a já jsem si s úděsem uvědomila, že se pokouší z mojí tváře odezírat emoce, které nedokáže číst z tváře Tyrusovi.

„Možná,“ pronesl a rty se mu roztáhly v děsivém úsměvu, „že si jen přeju vidět ji umírat.“

Nad námi vyletěly Tyrusovy ruce vpřed a sevřely zábradlí plošiny. Byla to jeho jediná reakce – ale stačilo to. Stačilo to, aby Anguish poznal, že našel citlivé místo, to žádnému diabolikovi neunikne.

Anguish mi pohládl prstem tvář. „Taková škoda,“ pokračoval, „že od krku dolů nic necítí. Jakou bolest bych jí dokázal způsobit, než zemře...“

Zírala jsem na Anguishi a přála si, aby ho moje zuřivost dokázala rezervat na kusy, protože jsem byla *diabolik*. Stejně jako on. Dokázala jsem snášet bolest stejně jako on. Jenže on těmi slovy mířil na Tyruse, na lidského a nerozumně zamilovaného Tyruse a moje mysl, vnímavá na drobné detaily, okamžitě postřehla, jak klouby jeho rukou svírajících zábradlí zběhly. Pokoušel se nedat nic najevo, a tím odhalil všechno.

A Tyrus si to musel uvědomit, protože najednou změnil taktiku: „Podívej se na ni, Anguishi. Podívej se do její tváře. Je tolik podobná Enmity. Mohla by být jejím dvojčetem.“

„Ona zabila Enmity.“

„Ne,“ odpověděl Týrus a tvář se mu rozjasnila nadějí nad jediným řešením, které pro mě mohlo dopadnout lépe.

Neříkej mu to. NEŘÍKEJ!

„Ne, Anguishi,“ pokračoval Týrus. „To já jsem zabil Enmity. Stejně jako jsem zabil tvoji paní. Ty máš spor jenom se mnou.“

Zatmělo se mi před očima, jako by šok povolil Anguishovo sevření. Dokázala bych Tyruse roztrhat na cucky za to, že mu tohle řekl, že mu dal tuhle zbraň! Přesto na mě Anguish rychle pohlédl a poznala jsem, že má nyní menší chuť mě zabít.

Hořký obchod, který mu vydělal větší motiv k zabití Tyruse. Jemu i Hazardovi.

Úplně jsem na něj zapoměla, dokud nezařval, a ani Anguishův výkřik ho nedokázal zastavit. Mžiknutí pohybu a pak se mi objevil v rohu zorného pole, jak vyskočil na panel a odrazil se od něj. Týrusovi se rozšířily oči leknutím a uskočil, když viděl, že se k němu Hazard žene...

Horečné mávnutí žezlem zasáhlo Hazarda do tváře. Hazardova vlastní setrvačnost se změnila v jeho nepřítele a on se zřítíl ve spirále zpět na zem. Neviděla jsem, jak dopadl, ale slyšela jsem to ohavné *křupnutí*... Jeho lebka. Následovalo hluboké ticho a pak tichý zvuk z Anguishova hrdla... potlačený výkřik.

Týrus rozechvěle zalapal po dechu.

Pak Anguish přitiskl sebe i mě ke stěně silového pole „HAZARDE!“ Teď jsem to uviděla – Hazardovu nohu. Žádný pohyb.

Horečně jsem zvedla oči vzhůru a viděla, jak se Týrusovi rozzářila tvář novým nápadem.

Nedělej to, zaječela jsem na něj v duchu.

Ale on se vrhl přes zábradlí a v kotoulu dopadl na zem. Ve chvíli byl na Hazardovi a Anguish na něj vrískal. Kdyby se Hazard probral, Týrus by byl okamžitě mrtvý. Byl by *mrtvý*.

Ale Týrus měl ve tváři divoký výraz a vlekl Hazarda v bezvědomí mimo náš dohled. U hrdla mu tiskl nůž tak silně, až se objevil pramínek krve.

„Tady máš teď svoji motivaci, Anguishi,“ zavrčel na něho. „Jeden za jednoho. Nech ji jít a já nechám jeho. Jeden špatný pohyb a rozpáru mu hrdlo, přísahám.“

„Proč by mě to mělo zajímat?“ zavrčel Anguish. Rukou mi varovně přešel po šíji. „Vaše Jasnost si neuvědomuje, jak velkou ztrátu krve dokáže diabolik přežít. A kromě toho – proč by to vůbec měla být výměna stejně hodnotných osob?“

„On je všechno, co ti zbylo,“ odpověděl Tyrus tiše. „Prožili jste bok po boku celá desetiletí. Já vím, že ti na něm záleží. Viděl jsem to. Nech ji jít a on bude žít. Ty budeš žít. Všichni budeme spokojení.“

„Vy jste přesvědčený, že k němu chovám nějaké city, že ano?“ odpověděl Anguish podivným tónem. „Jako jsem choval ke své paní? Nebo vy k téhle?“ V hlasu mu zazněl podivný, zlovolný tón. „Jako ona miluje vás...?“

Ticho. A pak: „Ano, jsem.“

„Dokažte to. Pojdte sem.“

Tyrus neřekl nic.

„Dokažte to tím, že sem přijdete a odnesete si ji, Vaše Jasnosti.“

Ne, pomyslela jsem si zoufale.

Tyrus polkl. „Ty mě zabiješ,“ prohlásil chraplavě.

Ano, zabije. ZABIJE TĚ.

Anguishův tón přetékal posměchem: „Vy věříte, že my diabolikové dokážeme milovat. Tak mi to dokažte. Pokud miluju Hazarda – pokud jsem toho schopen – pak budu mít důvod vás ušetřit a vy jste vsadil na správnou kartu.“ Jeho sevření zesílilo. „A pokud jste si skutečně jistý, že ona miluje vás – pak si musíte být jistý, že já dokážu milovat jeho.“

Nedělej to, pomyslela jsem si. Tyrusi, nedělej to. Stáhni se. Přeskup síly. Vymysli jiný plán...

Tyrus mi zmizel z dohledu. Zaslechla jsem jeho přerývaný dech a zadoufala, že vymýšlí něco jiného, že odchází, cokoliv, cokoliv, jen ne tohle...

Pak silové pole kolem nás zmizelo. Anguish nás zabije oba.

7. KAPITOLA

Když se v mém zorném poli objevil Tyrus s rukama nad hlavou a zamířil ke mně, naplnila mě hrůza.

Úplně se pomátl. Právě spáchal sebevraždu.

„Právě to dokazuju, že ano?“ pronesl Tyrus tiše.

„Pojďte a vezměte si ji,“ odpověděl Anguish. „Ale nejdřív zahodte tu zbraň, kterou skrýváte.“

„Co-cože?“

Hluboký, cynický smích. „No tak. Pozoroval jste nás? Já jsem pozoroval vás. To my umíme. A teď ji zahodte.“

Šustot oděvu, pak zařinčení.

„Všechny,“ dodal Anguish. „Máte jich víc.“

„Tohle jsou všechny.“

„Řekl jsem *všechny*,“ zopakoval Anguish. „Ještě jednou mi zalžete a zabiju vás oba.“

Tiché zavrčení z Tyrusova hrdla. A pak... Další zařinčení. A další.

A pak náhle už Anguish nepodpíral moji váhu. Moje tělo se svezlo do strany.

„Tak si ji vezměte.“ Uviděla jsem, jak Anguishova bota ustoupila ode mě stranou. A Tyrus...

Pomalou přicházel ke mně blíž, ještě blíž – a nespouštěl oči z Anguisha. A pak jsem zahlédla v jeho tváři ten moment, kdy se rozhodl, že důvěra nestačí, že nemůže riskovat, že by se mýlil. „Ted!“ křikl Tyrus.

Vrhl se vpřed a zakryl mě svým tělem přesně ve chvíli, kdy po mně Anguish vystartoval v reakci na tu zradu, ale vtom Anguishovi podklesly nohy, protože vzduch kolem nás vyplnil hluboký tón – a pak mu Tyrus zabořil botu do obličejce a srazil ho zpět. Popadl mě do náručí, vymrštil se na nohy a uskočil z Anguishova dosahu.

„Zdvihněte ho!“ zvolal a silové pole opět naskočilo... Pak se mi v zorném poli objevily zmatené obličejce, jak se Tyrus otočil a oslovil svoje lidi. „Popadněte Hazarda a strčte ho zpátky do výběhu za silovým polem. A sežene zdravotního robota. Hned!“

Pak Tyrus klesl k zemi, přičemž mě pořád svíral, a kolem nás se začali hemžit lidé, jak pospíchali splnit jeho pokyny... Jsme v bezpečí, jsme v bezpečí a já jsem byla jako omámená vzduchem, který jsem necítila v plicích, a Tyrus mi přitiskl rty do vlasů.

„Pokrytče.“

Anguishův hlas byl tichý, posměšný. Postavil se na nohy a opíral se o silové pole.

„Nevěříte. Nikdy jste nevěřil.“

Tyrus mu neodpověděl. Teprve nyní, když unikl nebezpečí, se začínal chvět a já jsem poznala, že měl strach po celou tu dobu.

Probudila mě bolest. Byl to jekot všech nervů od krku dolů, jak se do nich vrátil cit. Prudce jsem otevřela oči a zaznamenala jsem kalný obraz Tyruse, jak přechází kolem mého lůžka – pak mě opět pohltila temnota.

Když jsem otevřela oči podruhé a zrak se mi zaostřil, spatřila jsem jeho ruku svírající tu mou. Ústa měl široce otevřená, jak usnul s hlavou opřenou o postel. Na okamžik jsem si ho jen prohlížela a nechávala mysl, aby si vybavila všechno, co se událo. Nebyla jsem si jistá, kolik času uplynulo,

ale dokázala jsem si představit grandiloquy dožadující se ho u dveří, nabíhající počet nezodpovězených přenosů, množství osob dožadujících se Imperátorovy pozornosti.

Musel naprosto přerušit svůj program. Zvedla jsem levou paži – a přestože to trochu zabořilo v rameni, potěšilo mě, že to dokážu. Mé prsty zaváhaly nad jeho pokožkou tak blízko, až jsem cítila teplo, které z ní sáhalo. A pak jsem se ho lehounce dotkla na bledém, hranatém obočí.

S leknutím se probudil.

„Nemesis,“ vykřikl bez dechu. „Jsi... Mám sehnat...“

Musel mít v klíně položené žezlo, protože jsem zahlédla, jak spadlo na zem – a on si toho zřejmě nevšiml, protože se nakláněl ke mně.

„Tyrusi.“ Měla jsem ochraptělý hlas. V ústech jsem měla sucho jako na poušti. „Jak... jak dlouho?“

„Tři dny. Muselas být v bezvědomí a naprosto bez pohybu, aby ti mohli napojit míchu.“ S obavami si mě prohlížel. „Doktoři nan Domitriánové tvrdí, že by ses měla zotavit.“

Zavřela jsem oči a snažila se to zpracovat. Olízla jsem si suché rty a moje mysl se potýkala s tím, co se odehrálo.

On ušetřil diaboliky. Neřekl mi, že je ušetřil. A pak velmi nezodpovědně riskoval ztrátu svého života jejich rukou.

„Tyrusi,“ oslovila jsem ho unaveně, „právě jsem si vzpomněla, jak moc jsem na tebe našťvaná.“

„Jsi u toho neuvěřitelně klidná.“

„Zatím se to ve mně střádá. Jsem moc unavená na to, abych ti to zrovna teď předvedla. Neměl jsi sám riskovat. Neměl jsi to dělat. To bylo čiré bláznovství.“

Rty se mu zvlínily. „Neudělal bych to, kdybys nevyrazila zabít moji sestřenicí. Nebo spíš zosnovat další nehodu jako u Salivara.“

„Nehodu, která by uspěla, kdyby se ve výběhu neprohánělo překvapení ve formě diaboliků!“

„Ano. K tomu bych měl říct...“ Tyrusův úsměv povadl a on si promnul rukou čelo. „Jmenuje se to ‚neurální supresor‘.“